De lever livet som om Gud ikke fantes. De har ikke noe personlig forhold til Jesus Kristus, og takker nei til Bibelens budskap. I Guds øyne er de åndelig døde, selv om de kroppslig kan være meget levende.

2. Den legemlige død. Som en videre konsekvens kommer den legemlige død: ***"…inntil du vender tilbake til jorden, for av den er du tatt"*** (1. Mosebok 3,19). På grunn av syndefallet er hele skapelsen underlagt forgjengelighet.

3. Den evige død. Siste stasjon for dødstoget er den evige død. Men menneskets eksistens opphører ikke der. (Lukas 16,19-31). Det er den tilstanden å være evig adskilt fra Gud. Guds vrede blir over mennesket, for ***"…én manns fall (Adam) ble til fordømmelse for alle mennesker"*** (Romerbrevet 5,18). De går fortapt. Jesus beskriver fortapelsens sted som helvete, det er en fryktelig tilværelse: ilden er ***"uslokkelig"*** (Markus 9,43 og 45) og ***"evig"*** (Matteus 25,41), der skal man ***"gråte og skjære tenner"*** (Lukas 13,28). Det er et grufullt sted, ***"hvor marken aldri dør, og ilden aldri slokner"*** (Markus 9,48). Det er den evige fortapelses sted (2. Tessalonikerne 1,9).

Hvordan ser Gud på vår selvforskyldte ferd mot en evig fortapelse? På grunn av Guds grenseløse barmhjertighet og kjærlighet til oss gir han sin sønn Jesus Kristus til å dø på korset, for å få istand det eneste som kan redde mennesket. Jesu ord: ***"Det er fullbrakt"*** markerer billedlig at **livstoget** er kommet på plass. Det er Guds klare vilje (f.eks. 1.Timoteus.2,4) at vi skal bli berget fra det evige helvete – eller billedlig talt – at vi skal gå av det raske dødstoget. Vi inviteres til å gå inn gjennom den trange porten, som leder til himmelen (Matteus 7,13a og 14). Etter Bibelens ord er Jesus den eneste porten, og dermed **den eneste veien** til frelse. Når vi går om bord i livstoget, kommer vi til det evige liv.

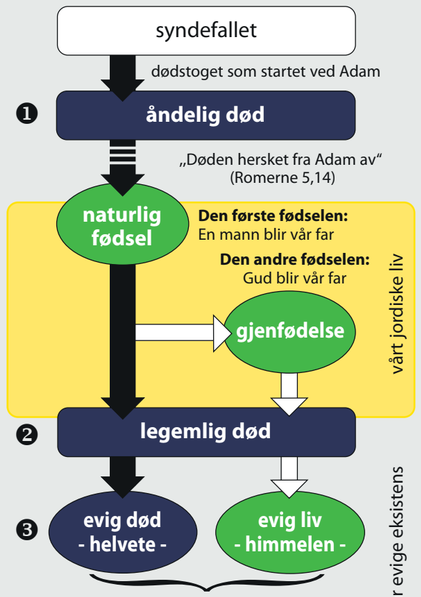

Valget som Gud har gitt oss
5.Mosebok 30,19; Jeremia 21,8

Togbyttet mellom de to togene skjer ved at vi vender oss til Jesus, bekjenner vårt syndige liv for han, ber han om tilgivelse, og tar imot han som frelser. Det gjør oss til en ny skapning i Guds øyne. Enhver får lov til å ta imot tilgivelsens gave, når bare han vil. Det som blir gitt oss av nåde, det hadde en ubeskrivelig høy pris for Gud. Han ofret sin sønn. Den som tar imot Guds tilbud, når fram til det avgjørende gjennombruddet som gir oss det evige liv (Johannes 5,24). Denne sjansen blir gitt mennesket bare den tid det lever på jorden.

Veien til livet.

Etter et foredrag kom en ung mann til samtale. Jeg spurte han: *"Hvor befinner du deg?"* Han svarte kort: *"Jeg står på perrongen".* Han hadde forstått at dødstoget må en snarest mulig komme seg av. Spørsmålet hans var: "Hvordan kommer jeg på livstoget?" Han ble vist veien, og reiser nå glad mot det gode målet.

Gud er ikke bare en Gud som er vred over synden, men også en kjærlig Gud overfor synderen. Når vi i dag går på livstoget, så har vi booket det beste stedet, himmelen. Om himmelen står det skrevet i 1.Korinterbrev 2,9: ***"Det som intet øye så, og intet øre hørte, det som ikke oppkom i noe menneskes tanke, alt det har Gud gjort ferdig for dem som elsker han."*** Hvilken vei vil vi velge?Livet eller døden, himmelen eller helvete? Gud har gitt oss valgfrihet til å ta denne avgjørelsen selv. ***"Jeg har lagt fram for dere liv (det evige) og død (den evige), velsignelse og forbannelse. Velg da livet."*** (5.Mosebok 30,19). Også her er det tydelig at Guds vilje er livet. Ut fra illustrasjonen på bildet kan vi dra denne slutningen:

"Når du er **født bare én gang** (den naturlige fødselen), **dør du to ganger** (først den legemlige død, så den åndelige død); men når du er **født to ganger** (den naturlige død; nyskaping gjennom Jesus Kristus), **dør du bare én gang** (den legemlige død).

Troen på Guds sønn frigjør fra dommen og fordømmelsen, og gir visshet om det evige liv. ***"Den som hører mitt ord og tror på han som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke for dommen, men er gått over fra døden til livet"*** (Johannes 5,24).

Når man tenker på hvor stor rekkevidde denne avgjørelsen har, så blir det tydelig hvilke tragiske konsekvenser evolusjonsidéen og dens lære om døden har for dens tilhengere. Den tåkelegger faren for den evige død, og lar menneskene gå glipp av frelsestilbudet. Men Jesus er kommet for å frelse oss fra avgrunnen, fra helvete. Vend deg til Gud i bønn. På den måten forlater du i dag dødstoget og går på livstoget. Du kan begynne denne grunnleggende livsforandringen med følgende bønn:

"Herre Jesus Kristus, jeg har innsett min skjebnesvangre situasjon. Min måte å leve på stemmer på ingen måte overens med ditt ord. Nå vet jeg at jeg sitter på feil tog. Jeg er dypt forferdet over det, og ber deg inderlig om hjelp. Tilgi meg all min skyld, som jeg angrer dypt på, og forandre du mitt liv når jeg leser ditt ord og retter meg etter det. Med din hjelp vil jeg nå gå på livets tog og alltid bli hos deg. Jeg tar deg inn i mitt liv. Vær du min Herre; gi du meg viljen og kraften til å følge deg. Jeg takker deg av hele mitt hjerte for at du har frigjort meg fra mine synder, og at jeg nå får være et Guds barn. Amen."

Direktør, professor emeritus Dr. Werner Gitt

Originalens tittel: "Reise ohne Rückkehr"
Forfatterens hjemmeside: www.wernergitt.de
Oversettelse fra tysk til norsk: Silke Richter
Tittelbilde: Elise Christian

Publisher: DIE BRUDERHAND e.V.
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany, Tel.: +49 5149 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 127-32: Norwegisch / Norwegian, 1st edition 2012

REISE UTEN RETUR

Werner Gitt

REISE UTEN RETUR

I en kirke i Sør-Tyrol i Italia ligger det fire dødningehoder på en lav mur. Over henger et skilt med innskriften: ***"Hvem var dåren? Hvem den vise? Hvem tiggeren? Hvem keiseren?"*** Og faktisk, man ser ikke lenger noe av keiserens makt eller rikdom. Dødningehodet til tiggeren ligger kanskje rett ved siden, men ingenting vitner lenger om hans fattigdom, hans utslitte klær eller hans rumlende mage. Vi ville kanskje helst henge opp et annet skilt med innskriften: ***"Døden stiller alle likt".*** I det følgende skal vi gå nærmere inn på om det hadde vært riktig.

I reklamebransjen forsøker man å nå forskjellige kundegrupper, dvs. man jobber målgruppeorientert. Døden derimot kjenner ingen spesiell målgruppe, fordi ingen slipper unna den. Derfor har også mange vært opptatt av døden: filosofer, diktere, politikere, idrettsfolk, skuespillere, analfabeter så vel som nobelprisvinnere. Det var vel de gamle egypterne som befattet seg mest intenst med døden, for de bygde verdens største monumenter til døden, pyramidene i Giza. Den tyske dikteren Emmanuel Geibel sammenfatter disse menneskelige anstrengelsene i den treffende setningen: ***"En evig gåte er livet; en evig gåte forblir døden."*** Det er blitt gjort mange forsøk på å forklare døden, men vi skal her se på evolusjonistenes svar.

Døden i evolusjonens verdensbilde.

I evolusjonens tankebygning er døden så dypt forankret at uten den hadde det ikke vært noe liv på jorden. Det ser vi i evolusjonens fire grunnleggende læresetninger om døden.

1. Døden – en nødvendig forutsetning for evolusjonen: Den tyske fysikeren Carl Friedrich v. Weizäcker fremhevet: *"For hvis ikke individene døde, var det ingen evolusjon, så kom ikke nye individer med andre egenskaper. Individenes død er en betingelse for evolusjonen."*

2. Døden – en evolusjonens oppfinnelse. Biologiprofessor Widmar Tanner i Regensburg stiller som biolog dette berettigede eksistensielle spørsmålet om døden: *"Hvordan og hvorfor kom døden inn i verden, om den egentlig slett ikke behøvdes?"* Og han svarer: *"Aldring og livsvarighet er tilpasningsfenomener som har utviklet seg over tid. Oppfinnelsen av døden har akselerert evolusjonens gang vesentlig."* For han gir den innprogrammerte døden en stadig sjanse til å prøve ut noe nytt i evolusjonen.

3. Døden – en livets skaper. Hvor forskjellig evolusjonens verdensbilde er fra Bibelens lære, blir tydelig når den tilmed opphøyer døden til å være livets skaper. I samme retning uttaler den tyske mikrobiologen Reinhard W. Kaplan seg: *"Den innebygde aldringen og døden er smertefulle for individet, men det er prisen for at evolusjonen i det hele tatt har kunnet skape vår art."*

4. Døden – den absolutte slutten på livet. Ifølge evolusjonslæren er livet en materietilstand som har sin grunn bare innen fysikkens og kjemiens grenser (Manfred Eigen, biofysiker og kjemiker, nobelprisvinner).

Vi ser at evolusjonen ikke kan gi oss noen tilfredsstillende forklaring på døden. Når en slik reduserer virkeligheten til utelukkende materielle fenomener, er det ingen plass til en videre eksistens etter døden. Mennesket blir redusert til en biologisk maskin, og dermed blir organismens død det samme som den absolutte slutt. I evolusjonens hjulverk tjener døden til framkomst av høyere liv. Da er verdien av et liv bare å se som et bidrag til evolusjonen.

Hvem gir oss det riktige svaret?

Hvem kan gi oss et sikkert svar på dette spørsmålet, som opptar oss alle: hva er døden, og hva kommer etter den? Den personen måtte være kompetent, og det er bare den som har disse srenge forutsetningene:

1. Han måtte selv ha opplevd døden! (Vi trenger førstehåndsopplysninger).

2. Han måtte ha kommet tilbake fra døden! (Han må kunne tale ut fra egen erfaring).

3. Han måtte ha makt over døden! (Han må ha autoritet over det han snakker om)

4. Han måtte være hundre prosent til å stole på. (Vi må kunne tro på det han sier).

Når vi leter i verdenshistorien etter noen som kan oppfylle alle disse fire betingelsene, er det bare én som blir stående, og det er Jesus Kristus.

1. Han ble korsfestet og døde utenfor Jerusalems porter. Hans fiender ville være sikre på at han virkelig var død, og så stakk de et spyd inn i siden på han, slik at blodet fløt ut. (Johannes 19,34). Nå var de sikre på at han var død.

2. Han hadde forutsagt at han kom til å oppstå på den tredje dagen. Det skjedde også, og påskemorgen var kvinnene ved graven de første vitnene til hans oppstandelse. Engelen sa til dem: ***"Han er ikke her, han er oppstått!"*** (Lukas 24,6)

3. Det Nye Testamentet forteller om tre oppvekkelser fra de døde ved Jesu fullmakt: Lasarus i Betania (Johannes 11,41-45), den unge mannen i Nain (Lukas 7,11-17) og datter til Jairus (Markus 5,35-43). Ingen andre har fullmakt til så bestemt å befale døden som Jesus.

4. **Bare én** som har gått på jorden har kunnet si: ***"Jeg er sannheten"*** (Johannes 14,6), og det var Jesus. Han kunne stå ved dette utsagnet overfor sine fiender, som stadig forsøkte å påvise, om enn en aldri så liten, urettferdighet ved han.

Nå har vi kommet fram til den rette adressen, og har dermed trengt inn til sannhetens kilde. Sannhet er livsnødvendig for vår eksistens. For hvem vil grunne sitt liv på en feiltakelse? Vi slår fast: Han finnes, **den ene** som er kompetent til å gi oss et klart svar. Av han får vi vite hva som skjer med mennesket umiddelbart etter døden. I Lukas 16,19-31 har Jesus gitt oss svaret ved et eksempel på to mennesker som nettopp var døde. Den ene kjente Gud, den andre levde uten Gud. Lasarus blir båret av engler til Abrahams fang. Det går bra med han på det stedet som Jesus betegner som paradiset (Lukas 23,43). Den andre, en rik mann, befinner seg umiddelbart etter døden i helvete. Denne forferdelige situasjonen beskriver han med følgende ord: ***"Jeg pines i disse flammene"*** (Lukas 16,24b). ***Døden stiller altså på ingen måte alle likt:*** tvert imot kan vi si: Om det i denne verden er store forskjeller, så vil de på den andre siden av dødsmuren gape som en uoverstigelig kløft. Hvorfor er det slik? Det skal forklares utførlig i det følgende.

Den tredoble døden.

Etter Bibelens entydige vitnesbyrd er denne verden og alt liv blitt til ved Guds direkte skapelse. Det var en fullendt skapelse som fikk Guds bedømmelse: ***"overmåte godt"***. Guds vesen er kjærlighet og barmhjertighet, og slik skapte han alle ting ved bygningsmannen (Ordspråkene 8,30), som er Herren Jesus (Johannes 1,10, Kolosserne 1,16). Også i skapelsen var han altså tro mot sitt vesen, som kjennetegnes ved saktmodighet, barmhjertighet og kjærlighet. Det er noe helt annet enn evolusjonensfremgangsmåte, som kjennetegnes ved lidelse og tårer, grusomhet og død. Den som mener at Gud står bak evolusjonen, dvs. tilskriver han en slik skapelsesmetode, fordreier Guds vesen til det motsatte. Derfor er idéen om en evolusjon styrt av Gud (såkalt teistisk evolusjon) helt uakseptabel.

Men hvor kommer døden fra, når den verken er en evolusjonsfaktor eller tilsvarer Guds vesen? Vi slår fast: døden er generell. Alle mennesker dør, småbarn kan dø, så vel som eldre, og moralsk høytstående mennesker til like med tyver og røvere, troende og ikke troende. For en så generell og gjennomgripende konsekvens må det finnes en likeså generell årsak.

Bibelen peker ut døden som en følge av menneskets synd. Til tross for at Gud hadde advart mennesket (1. Mosebok 2,17), misbrukte det friheten som Gud hadde gitt det, og falt da i synd. Fra nå av gjaldt syndens lov: ***"Syndens lønn er døden"*** (Romerne 6,23). Mennesket kom inn på dødslinja, som på bildet er tegnet inn som en tykk, svart linje. Vi kan symbolsk kalle den dødstoget. Helt siden Adam, som er ansvarlig for at døden kom inn i det skapte (1. Korinterbrevet 15,22a), har hele menneskeheten vært om bord i dette forferdelige toget. ***"Synden kom på grunn av ett menneske, og med den kom døden. Og døden rammet alle mennesker, fordi alle syndet."*** (Romerbrevet 5,12). Før syndefallet var døden ukjent i hele skapelsen.

Når Bibelen snakker om døden, mener den slett ikke slutten på eksistensen. Den bibelske definisjonen på død er "å være skilt fra…". Fordi syndefallet betyr en tredobbel død (se bildet), fins det også en tredobbel adskillelse:

1. Den åndelige død. I syndefallets øyeblikk ble mennesket rammet av "den åndelige død", det vil si, det ble skilt fra samfunnet med Gud. I denne tilstanden lever nå alle mennesker som ikke tror på sin skaper. De bestemmer egoistisk over sitt eget liv, og gir etter for sine lyster og syndens fristelser.